

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Baptistae Mantuani Carmelit[a]e de patientia aurei libri
tres**

Baptista <Mantuanus>

Dauentrie, 1515

De vi et natura miraculo[rum] ca.ix

urn:nbn:de:hbz:466:1-30534

Libert Tertius

runt vt tãdez eozuz lex vt tale cognomẽ futuruz intuebat, moresue gentis instabilis et trãsitoria trãsuit in nostram, plura antez de his subyccerem, nisi scirem te Christianissimuz, et sacre scripture fieri in dies magis studiosuz, in ea. n. oia q̄ ad salutez et ad beatitudinẽ pertinet videre facillimum.

De causis fidei

Caput viij.

REdeam⁹ ad tria, q̄bus fidez fieri supra iam diximus, ea sunt sermo, miraculum, inspiratio. Per sermones et miraculuz sine inspiratione neminem ad fidez venisse cognouim⁹, per inspirationem et sermonem sine miraculis, et cum miraculis credere q̄ plurimum. Sermo quid credas explanat: Miraculũ facit vt audiens aduertat, sermoni etiã astipulatur, et dicta confirmat, inspiratio vero assensuz inclinãt. Ergo fidei materia (vt omne genus causarum attingã, quaz in ij. libro de Phisico auditu memit Aristoteles) circa quã sunt credẽda, in qua est intellect⁹. Materia em̄ triplex, in qua, circa quã, et ex qua. Sed de tertia nihil ad presens, illa em̄ solozũ est eozozum. Forma inducẽda ipsa e fides, nã forma est fidei materiae dispositio ideo non necessaria, qz potest ab agente suppleri est miraculum agens Deus, actio inspiratio, assensus introductio, finis beatitudo. Assensus aut duplex, et quo intellectus fo, et quo voluntas bono assentitur, inspiratio intellectui primuz veritatez, mox voluntati ondit bonitatez, nã vtriusqz species lucet in credẽdis. Primus assensus est fidei secundus magis charitatis et spei

De vi et natura miraculorum.

Ca. ix.

Quodologozũ quidam doctissimi atqz clarissimi subtilissimis disputatiõibus quesierunt, an p̄ Christi miracula, pbatu sit possibile euz fuisse Deũ et Mesia, in antiqua lege pmissuz, sunt qui affirmet, sunt et qui neget. Ego autem (vt paucis expedia) in eozum qui negat (hoc e Berardi Bononiẽ. et Pauli Perusini ordi mei) sniaz vado. Si. n. per miracula id pbaret, iaz nõ crederet, sed id nobis credendum pponitur. Adde qz cum non constiterit qua virtute

Liber Tertius

propria, s. an aliena Dei an Belzebud vt Iudæi calūniantur, id foerit, dici semp poterit, id cōmune et alijs fuisse. Nā p̄cedentibus etiā seculis, apud gentiles et Hebræos paria nec minora sunt visa, Legim⁹ magos Pharaonis q̄ gētiliserāt, sicut et Mosē foecisse miracula, legim⁹ Helīā morruū suscitasse, Helīeuz Naaman a lepra curasse. Elaias narrat decē lineis soles eē reuersuz, quo miraculo nescio an maius vnq̄ audieriz, q̄d. n. maius quid ve mirabilius esse p̄t q̄ vt vni hoi hoc ē Ezechie regi egrotati, de recuperāda sanitate fides fieret ille coelestiū speraz diuinus et sempiternus ordo mutaret. Quis p̄ miraculo nō accipiat, q̄ a Tito Liuiio p̄mo libro de bello Punico recitat Romanos. s. cū triēnio pestilentia laborassent. Sibyllinis libris admonitus misisse legatos Epidauruz Peloponensi vrbez, q̄ Aesculapiuz Deus Romā accerferēt, quo cum venissent numē ipsius Dei in serpētis specie apparuisse, et per vrbis celeberrimas p̄tes, mitib⁹ oculis leni tractu, labi coepisse, et tādez spectate populo, ad Trirēm Romanaz spōte p̄fectū, in Quinti Ugolini legati tabernaculo multiplici orbe se cōspirasse quieuisseq̄ semp donec Antiuuz (quē in Italia Uolscorum est ciuitas) peruenissent. Ubi ex navi plapsuz, postq̄ in vestibulo tēplū sibi dicari triduo p̄māsit, in nauiz itez p̄serpsisse, at demuz Trirēmi iā Romaz ingressa in insulā Tyberinā vbi templū ei dicatur est, trāsnataste. Sunt ista quidez (nō imus inficias) cōmenta diaboli. Sed q̄s hoc mortaliuz, nisi Christiana imbutus disciplina dignoscat. Plato scribit Phereuz quendā Pāphiliuz inter eos, q̄ in acie ceciderāt decez diebus iacuisse, biduoq̄ postq̄ inde sublat⁹ esset, impositū rogo reuixisse, ac mira quedaz tempore mortis visa narrasse. Sz ne sit necē per multa vagari, volentes gētiliuz mira reperire. Legatur Valerij primus liber factoraz edictoruz memorabilium, et quid de omnibus, de somnijs, de prodigijs, et de miraculis referat, attēdatur. Quod aut Christus dicat foecisse se quedā, quē nemo alius vnq̄ ante foecerit. Ideo vtiq̄ dixit, q̄ aliū miracula nō propria, vt hoies et si ppria

Liber Tertius

nō diuina sicut ipse fecit & trite fecissent, nō fuit ergo miraculorū exhibitio, sed vis exhibendi singularis in Christo. Et qm̄ scim⁹ mira quēdas a Deo, a spiritib⁹ etiā malis eque ac bonis, et a natura q̄ q̄ fieri posse, et cum sūt a quo potissimū fiant, semp̄ ambiguuz, cōcludimus miraculuz fallax eē signuz, quēadmoduz et color in vrina et in vultu obscuritas, vt pote quē a plurib⁹ causis puenire solēt, et a quibus pueniant, raro cōpertuz. Hoc igit̄ dixi non vt nostrā infirmitatem p̄ quibus etiā fundēdus ē cruoz, sed ne simul cū nostris aliena confirmē, quibus est cū nostris cōe miraculuz. Tenem⁹ etiam Antichristum dogmatuz suoz impietatem miraculis roboratuz quibus quotidie ne fidem adhibeam⁹ admonemur, quo innuitur posse et miraculis licet non veris, sed quo ad nos veritatem p̄ se ferentibus astrui falsitatem.

De errore Auicenne et aliorum qui dicūt om̄ia miracula fieri naturaliter Cap. x.

Sed potius ex fide miraculuz, q̄ ex miraculo fides efficit̄, dicit̄. n. Christus. Si habueritis fides, sicut est granum sinapis et dixeritis mōti huic, transi hinc, trāibit. Fuere tamē nonnulli glorię diuine quodammodo inuidi, nature aut̄ nimis addicti, inter quos ē Auicēna, qui conati sunt omniū miraculorū, etiam eorū quę in nostrum beneficiū Deus ostendit, in natura reruz causas inuenire. Aliunt̄. n. nostrę imaginationi cum fortis est. Obedire primuz vires animę (vt ea est, quę digerendo nutrimento p̄fecta ē quo saepe factum dicūt, vt nonnulli ex leprę imaginatio ne leprosi euaserint) obedire etiā imaginationi nō corpus solū animę imaginati coniugatū, quod et nos cōcedimus, sed et materiam quoq; exteriorem, quod negamus, nec tamen id aiūt, oibus animabus esse cōmune, sed quarundam esse priuilegiū singulare, quas alijs excellentiores ac diuiniorez putant, quales esse volunt p̄phetaz et heroū semiteudeorum Isigonus et Nēphodorus (teste Plinio in. viij. naturalis. hist. libro, capite secundo) tradunt in Aphyrica qualdā esse famē